Γεννήθηκε στη Σμύρνη το 1906. Τη δεκαετία 1910-1920 παρακολουθεί σπουδές Γεωπονικής στην Αγγλία. Μετά την Καταστροφή του 1922, εγκαθίσταται στην Αθήνα και αφιερώνει τη ζωή της αρχικά στην περίθαλψη των εκπατρισμένων Μικρασιατών και αργότερα στη διάσωση της μνήμης τους, συλλέγοντας, σε συνεργασία με τη Μέλπω Μερλιέ, αφηγήσεις από τους αυτόπτες και αυτήκοες μάρτυρες της Καταστροφής. Στα τέλη της δεκαετίας του 1920 γνωρίζει το ζεύγος Σικελιανού και μετέχει στις Δελφικές Εορτές. Από το 1936 στρατεύεται στον χώρο της Αριστεράς και με την είσοδο των Γερμανών στην Ελλάδα καταφεύγει στην Αίγυπτο, όπου έρχεται σε επαφή με τον Γιώργο Σεφέρη και τον κύκλο των αγγλόφωνων εξόριστων ποιητών. Στη Μέση Ανατολή εκδίδει την πρώτη της ποιητική συλλογή με τίτλο Η Ανατολή σε δίγλωσση έκδοση (ελληνικά και αγγλικά), η οποία απαγορεύθηκε από την αγγλική στρατιωτική αστυνομία. Επιστρέφει στην Αθήνα μετά τον Εμφύλιο για να ασχοληθεί με την ποίηση, την κριτική θεάτρου, τη φωτογραφία και την πεζογραφία.

Άλλα έργα της: Ποιητική Γνώση (1950), Πορεία και Περιπλάνηση (1958), Οκτώ τετράδια ποιήματα (1961), Το Βουνό (1963), Ακούμε τη φωνή σου πατρίδα (1964), Η παρέα (1976), Απολογισμός (1977), Σημειωματάριο (1983), κ.ά. Ωστόσο, η πιο σημαντική προσφορά της στον χώρο των νεοελληνικών γραμμάτων είναι Ο Κοινός Λόγος, μια συλλογή προφορικών μαρτυριών από την πρόσφατη ιστορία (προσφυγιά, κατοχή, εμφύλιος), η οποία επιχειρεί να ανασυνθέσει το ελληνικό δράμα του εικοστού αιώνα από την πλευρά των ηττημένων.

Πηγή: Ιωάννα Πετροπούλου, «Έλλη Παπαδημητρίου. Σμύρνη 1906 – Αθήνα 1993. Από την μαρτυρία του ενός στην μαρτυρία των πολλών», περ. Αρχειοτάξιο, τχ. 4 (Μάιος 2002) 68-93.

Ποια ήταν
Η Ελλη Παπαδημητρίου γεννήθηκε το 1906 στη Σμύρνη, με καταγωγή από τη Μαγνησία της Μικράς Ασίας. Η οικογένειά της ήταν εξαιρετικά εύπορη, αλλά και προοδευτική. Ο μητέρα της ήταν εξαιρετικά ενεργή σε κινήσεις υπέρ της ψήφου, της απελευθέρωσης και της χειραφέτησης των γυναικών. Ηταν αυτό που σήμερα θα λέγαμε «ακτιβίστρια του φεμινισμού». Η Ελλη είχε και έναν αδερφό, που ωστόσο αυτοκτόνησε, κάτι που της στοίχισε πολύ και για το οποίο δεν μιλούσε ποτέ. Στα 21 της χρόνια ταξίδεψε μόνη στην Αγγλία για να σπουδάσει γεωπόνος.

Ήταν Βενιζελική, επέστρεψε στην Ελλάδα μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή και αμέσως καταπιάστηκε με τον αγώνα ενίσχυσης των προσφύγων. Η ζωή της είναι απίστευτη: με τη δικτατορία του Μεταξά εντάχθηκε στο ΚΚΕ, στην Κατοχή έδρασε υπέρ της αντίστασης, πήγε στο Κάιρο, εξορίστηκε από τους Βρετανούς στη Μέση Ανατολή. Είχε ενεργό ρόλο στα πάντα: στην αντίσταση, στο προσφυγικό, στις Τέχνες. Η ίδια φωτογράφιζε κάθε γωνιά της Ελλάδας και τους ανθρώπους της, ως καταγραφή, όχι ως χόμπι μιας αστής.

Η Ελλη Παπαδημητρίου στη Μαγνησία της Μ. Ασίας
Πολύ γρήγορα έπεισε τους Μέλπω και Οκτάβιο Μερλιέ να συγκεντρώσουν αφηγήσεις προσφύγων της Μικρασιατικής Καταστροφής, θέτοντας τα θεμέλια του σημερινού Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών. Η ίδια έκανε εκατοντάδες τέτοιες καταγραφές ήδη από τη δεκαετία του 1930, κάτι εξαιρετικά πρωτοποριακό για την Ελλάδα τότε. Συνέχισε το ίδιο με μαρτυρίες από την Κατοχή και τον Εμφύλιο. Έγραψε τον «Κοινό Λόγο» και την «Ανατολή», βασισμένη σε αυτές τις μαρτυρίες. Δεν θέλησε να παντρευτεί ποτέ, ούτε να κάνει παιδιά. Είχε μια ελευθεριάζουσα ζωή, σε όλα τα επίπεδα.

Ήταν εξαιρετικά ελεύθερο και μοντέρνο πνεύμα, πολύ μπροστά από την εποχή της (ίσως και από τη δική μας ακόμα), μέσα σε όλα: τους αγώνες, την αντίσταση, τους λαϊκούς ανθρώπους, τους σπουδαίους διανοητές και καλλιτέχνες, το Κόμμα. Τα τελευταία χρόνια της ζωής της τα πέρασε με τη μητέρα της και μετά μόνη, στην Αθήνα. Πέθανε το 1993, ο τάφος της δεν υπάρχει πια και τα οστά της κανείς δεν ξέρει πού βρίσκονται. Καμία ανταμοιβή δεν έλαβε ποτέ από το κράτος, ούτε και το είχε ανάγκη. Εμείς την έχουμε ανάγκη, ακόμα έως σήμερα, 30 χρόνια από τον θάνατό της.